

Sygn. akt III CZP 97/13

POSTANOWIENIE

Dnia 14 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski (przewodniczący)

SSN Krzysztof Strzelczyk

SSN Maria Szulc (sprawozdawca)

Protokolant Katarzyna Bartczak

w sprawie z powództwa F. S. i M. R.
przeciwko U. Towarzystwu Ubezpieczeń
o zapłatę,
na posiedzeniu jawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 14 maja 2014 r.
na skutek zagadnienia prawnego
przedstawionego przez Sąd Okręgowy w S.
postanowieniem z dnia 30 października 2013 r.,

"Czy jest zgodny z przepisami prawa skład Sądu Rejonowego w S.
wydający wyrok z dnia 4 października 2012 roku w sprawie I C
743/12, w którym orzekał Sędzia przeniesiony w trybie art. 75 § 3 w
związku z art. 75 § 2 pkt 1 u.s.p., w sytuacji, gdy decyzję o
przeniesieniu podpisał Podsekretarz Stanu w Ministerstwie
Sprawiedliwości?"

odmawia podjęcia uchwały.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 4 października 2012 r. Sąd Rejonowy w S. oddalił powództwo F. S. i M. R. o zasądzenie od „ U.” kwoty 2 000 zł z tytułu odszkodowania.

W sprawie orzekał sędzia, który w związku ze zniesieniem Sądu Rejonowego w S. z dniem 1 stycznia 2009 r. – decyzją Ministra Sprawiedliwości z dnia 12 grudnia 2008 r., podpisaną przez podsekretarza stanu – na podstawie art. 75 § 2 i § 3 ustawy z dnia 27 lipca 2009 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (jedn. tekst Dz. U. z 2013 r., poz. 427 ze zm. – dalej: „Pr. o u.s.p.”) w związku z § 1 i § 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 19 marca 2008 r. w sprawie zniesienia Sądu Rejonowego w S., utworzenia Sądu Rejonowego – C. i Sądu Rejonowego – P. oraz zmiany rozporządzenia w sprawie sądów apelacyjnych, sądów okręgowych i sądów rejonowych oraz ustalenia ich siedzib i obszarów właściwości (Dz. U. Nr 54, poz. 334 ze zm.) - został przeniesiony na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego – C.

Rozpoznając apelację powodów, Sąd Okręgowy powziął poważne wątpliwości, które przedstawił Sądowi Najwyższemu do rozstrzygnięcia na podstawie art. 390 § 1 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przytoczone na wstępie zagadnienie prawne zostało przedstawione do rozstrzygnięcia postanowieniem podjętym przez Sąd Okręgowy w dniu 30 października 2013 r., a więc w czasie, gdy – po wydaniu uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 lipca 2013 r., III CZP 46/13 (OSNC 2013, nr 12, poz. 135) oraz ujawnieniu się rozbieżności w orzecznictwie Sądu Najwyższego spowodowanych wyrokiem z dnia 16 października 2013 r., III K 280/13 (nie publ.) - mogły powstać wątpliwości dotyczące legalności decyzji o przeniesieniu sędziego na inne miejsce służbowe na podstawie art. 75 § 3 w związku z art. 75 § 2 pkt 1 Pr. o u.s.p. wydanych – w zastępstwie Ministra Sprawiedliwości – przez sekretarza lub podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości. Zostały one jednak jednoznacznie wyjaśnione w uchwale pełnego

składu Sądu Najwyższego z dnia 28 stycznia 2014 r. BSA –I – 4110 – 4/13 (OSNC 2014, nr 5, poz. 49), w której stwierdzono, że w wydaniu wymienionej decyzji o przeniesieniu sędziego o przeniesieniu sędziego na inne miejsce służbowe Minister Sprawiedliwości nie może być zastąpiony przez sekretarza ani podsekretarza stanu, z zastrzeżeniem, że wykładnia dokonana w uchwale wiąże od chwili jej podjęcia. Uchwała ta, mająca moc zasady prawnej na podstawie ustawy, wiąże wszystkich sędziów Sądu Najwyższego (art. 61 § 6 i art. 62 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym, jedn. tekst: Dz. U. z 2013 r., poz. 499), a siłą autorytetu Sądu Najwyższego oraz jego pozycji ustrojowej i funkcji w ramach sprawowania wymiaru sprawiedliwości wpływa także bezpośrednio na orzecznictwo sądów powszechnych i wojskowych (art. 183 ust. 1 Konstytucji RP i art. 1 pkt 1 Pr. o u.s.p.).

W tej sytuacji należy przyjąć, że podjęcie uchwały pełnego składu Sądu Najwyższego po wydaniu przez sąd drugiej instancji postanowienia o przedstawieniu Sądowi Najwyższemu na podstawie art. 390 § k.p.c. zagadnienia prawnego do rozstrzygnięcia – wyjaśniającej wątpliwości będące podłożem poważnych wątpliwości powziętych przez sąd drugiej instancji przy rozpatrywaniu apelacji uzasadnia odmowę podjęcia uchwały (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2000 r., III CZP 7/00, OSNCP 2000, nr 12, poz. 221).

Z tych względów postanowiono, jak w sentencji (art. 61 § 1 ustawy o Sądzie Najwyższym).